

Elena Tarrats, Helena Tornera i Sílvia Costa
proposen a la peça multidisciplinar
Hort/Garden una experiència íntima i vital al
públic del Festival Peralada

- **L'espectacle, un monòleg que barreja text i música, explora la memòria i la natura com a formes de resiliència emocional**
- **El Mirador del Castell s'ha convertit en un jardí que ha acollit una òpera de cambra immersiva que convida el públic a reconnectar amb el temps lent de la vida vegetal**

Peralada, 16 de juliol de 2025.- Enmig del ritme trepidant d'un món que gira sense aturador, *Hort/Garden*, una proposta escènica d'Elena Tarrats (actriu i cantant), Helena Tornera (dramaturga) i Sílvia Costa (directora d'escena), que ha viscut avui la seva estrena absoluta al Festival Peralada, obre un espai de suspensió. L'obra, definida per les seves creadores com a òpera-monòleg, evita la classificació estricta i opta per la hibridació com a llenguatge propi. Música contemporània, text dramàtic i performance visual s'entrellacen per construir una peça d'alta intensitat emocional, que es desplega amb la lentitud precisa d'una llavor que germina.

Hort/Garden parteix d'una experiència íntima i universal que, en aquest cas, té una llavor de caràcter biogràfic relacionada amb Tarrats: la pèrdua d'un ésser estimat, el seu avi, i el rastre vital que deixa enrere. La protagonista, Abril, hereta l'hort del seu avi Guillem, i en aquest espai hi descobreix no només els fruits del conreu, sinó també una manera de continuar vivint. És en aquest jardí viu on la mort i la vida conviuen, i on l'absència es transforma en presència a través de la natura. La dramàtica, a càrrec d'Helena Tornera, ficciona aquest relat però el manté arrelat en una emoció veritable,

sorgida de la pròpia vivència de Tarrats. L'obra proposa així una relectura del jardí com a espai de memòria, resistència i renaixement. La sinopsi ha de ser breu per força, ja que existeix la possibilitat gens aconsellable de desvetllar algun gir argumental, que no aportaria tampoc res transcendental a la crònica.

El muntatge dialoga directament amb el leitmotiv d'aquesta edició del Festival Perelada: *genius loci*, l'esperit dels llocs. Si mai ha existit un escenari capaç d'habitar un esperit, aquest és el jardí. L'hort del títol no és només un espai físic, sinó també simbòlic i espiritual. És un indret que ens acull, que ens obliga a estar presents i ens convida a escoltar. La peça s'apodera del Mirador del Castell per convertir-lo en un hivernacle escènic, un refugi construït amb materials vius i sons orgànics, dissenyat per Sílvia Costa amb una poètica que apella als sentits. Els espectadors no s'asseuen només a mirar: s'endinsen, respiren i comparteixen un lloc que creix davant seu, perquè només d'accedir a la sala els aborda una aroma d'adobs i terra humida inconfusible.

La música, vertebradora del relat, ha estat concebuda a tres mans. Damien Bazin construeix un espai sonor immersiu fet de sons reals i atmosferes subtils; Mario G. Cortizo orchestra una partitura per a veu i sis instrumentistes (flauta, clarinet, percussió, arpa, violí i violoncel); i la pròpia Tarrats, que també actua com a cantant i intèrpret, aporta les línies vocals, sovint alterades o modificades per l'electrònica. La seva veu recorre registres diversos, entre el murmur i el cant líric, i fa evolucionar el personatge d'Abril des de la contenció fins a l'expressió emocional més oberta. A través de jocs vocals que remetent a referents com Meredith Monk, la veu es converteix en vehicle de revelació, de memòria i de canvi. La peça es desenvolupa al llarg de les quatre estacions, però defuig qualsevol referència a la música programàtica. No es tracta de representar la natura, sinó de submergir-s'hi des de l'experiència interior. Cadascuna de les estacions es tradueix musicalment en un cicle tonal i una seqüència melòdica que acompanya la transformació emocional de la protagonista. Aquesta aproximació cíclica recorda el procés vegetal: la germinació, el creixement, la maduració i la

decadència. El pas del temps no és lineal, sinó orgànic. L'hort, com la música, no promet resultats immediats. Requereix paciència, atenció, silenci i una mirada "oberta a la meravella", com asseguren les creadores de l'espectacle.

La concepció escènica reforça aquesta proposta sensorial. El jardí va prenent forma al llarg de l'espectacle, com si brotés davant dels ulls del públic. Els músics, disposats dins l'espai, no només interpreten: també habiten. Són jardineros que formen part del paisatge sonor i visual perquè en tenen cura. La llum —dissenyada per Andrea Sanson— i el so —a cura de Davis Hart i Damien Bazin— participen de la construcció d'aquesta atmosfera canviant, que oscil·la entre l'alba i la nit, entre el blanc de l'hivern i el verd estival. El públic és convidat a restar immers en aquest jardí simbòlic on els records, els sons i els materials dialoguen sense presses. Amb aquest llenguatge delicat i experimental, *Hort/Garden* no només proposa una nova manera de fer òpera, sinó una nova manera d'habitar l'escena. El format íntim i la durada continguda de la peça la situen dins la tradició de l'òpera de cambra, però el seu esperit és el de l'art total. Música, text, veu i escenografia conformen un tot, perquè no hi ha separació entre disciplines, sinó un treball col·lectiu i orgànic que respon a la mateixa lògica que regeix el jardí: la interdependència.

El projecte és fruit d'un procés de creació lent, pensat i compartit. Tarrats va sembrar la llavor en una residència artística i, a poc a poc, l'equip es va anar conformant fins a esdevenir un cos viu. El suport de l'Òpera de Butxaca i Nova Creació ha estat clau per donar forma a una proposta, coproduïda pel Festival Perelada, que no s'ajusta a cap etiqueta convencional. Això la fa singular i, alhora, reveladora. En un temps en què el que no es pot classificar sovint queda fora del circuit, *Hort/Garden* és una aposta per l'experimentació, una peça que vol ser pròxima emocionalment i d'una profunda poètica. Aquesta aposta connecta també amb una genealogia artística que va de Joan Miró a Rachel Carson. Miró, que afirmava "treballa com un jardiner", trobava al Mas de Mont-roig la concentració i la inspiració que el permetien connectar amb l'essència del seu art. *Hort/Garden* es pot llegir en aquesta mateixa línia: com una manera d'escriure, cantar i viure

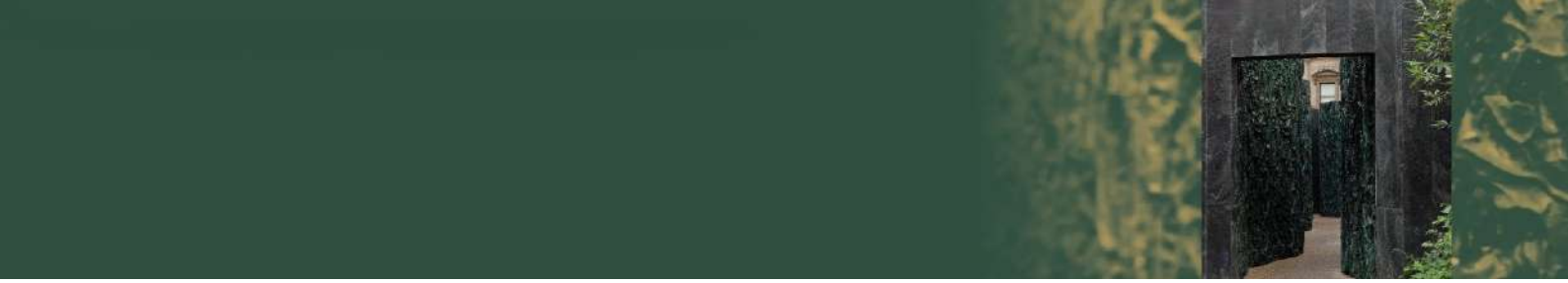

arrelada a la terra, però també oberta a l'univers. El jardí és el lloc on es troben la matèria i l'esperit, la pèrdua i la persistència, la mort i la llavor, és el lloc on allunyar-se del flux quotidià del món per retrobar-se amb el temps profund i lent de la vida vegetal. Un temps que no exigeix resultats, sinó presència. Un temps que permet cuidar, esperar, escoltar.

Una conversa i la unió de talents del BCN Film Fest i el Festival Perelada

Avui també ha tingut lloc a la tarda, abans de l'espectacle, a la Biblioteca del Castell, una conversa titulada El jardí, les estacions de l'ànima, en la qual han pres part Helena Tornero, Elena Tarrats i la psiquiatra i psicoterapeuta Sue Stuart-Smith, moderada per la coordinadora general del Festival Perelada, Laia Tous. Stuart-Smith és l'autora del llibre *La mente bien ajardinada. Las ventajas de vivir al ritmo de las plantas* (Debate), que es tracta d'una poderosa combinació de neurociència, literatura, història, i psicoanàlisi que indaga en el secret que molts jardineros ja coneixen: el contacte amb la natura pot transformar radicalment la nostra salut i la nostra autoestima. Tornero i Tarrats van fer diverses referències a com havien abordat la confecció de la peça des de la seva vivència personal, relacionada amb successos familiars i sempre al voltant d'un hort o jardí.

D'altra banda, el Festival Perelada i el Festival Internacional de Cinema de Barcelona-Sant Jordi (BCN Film Fest) han celebrat avui als jardins del castell la 7a edició de la *Nit del Cinema*, una vetllada especial que fusiona música, escena i cinema en el marc incomparable del Castell de Peralada. La vetllada és el resultat de l'acord de col·laboració entre els dos festivals, que es remunta al 2018, i en virtut del qual han promogut diverses iniciatives amb l'objectiu comú de promoure la cultura i reivindicar el valor educatiu de les arts. Una d'aquestes iniciatives és el Premi Festival Perelada a la Millor Música, que s'atorga des de la segona edició del BCN FILM FEST a la pel·lícula amb la millor banda sonora. En la darrera edició, aquest reconeixement ha estat per a Marc Parrot, per la música del film *La furgo*. A la vetllada hi han assistit, entre d'altres, les actrius Laura Conejero, Montserrat Alcoverro,

Sónia Barba o Mercè Rovira, l'actor Quim Àvila, el compositor i director d'orquestra Marc Timón o el també compositor Joan Magrané.